

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6040/2021
14.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Цветојевић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Милосављевић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 601/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној 14.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 601/21 од 10.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 601/21 од 10.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П 490/20 од 23.12.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци исплати новчани износ од 3.500 евра са законском затезном каматом по стопи која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена почев од 19.07.2016. године до коначне исплате, а све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилца тражила да јој тужени плати домицилну камату на износ од 3.500 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу који плаћа Народна банка Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци плати трошкове овог спора у износу од 199.993,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 601/21 од 10.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Петровцу на Млави П 490/20 од 23.12.2020. године, у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, потреба уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата дуга по основу уговора о зајму, а тужбени захтев је усвојен применом правила о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку и одредби материјалног права из чланова 557. и 562. Закона о облигационим односима. Спорно правно питање на које се у ревизији указује везано је за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, пресуде Врховног касационог суда Рев 1977/2016 од 19.10.2017. године и Рев 407/2017 од 19.04.2018. године и оправдавају потребу да се одлучује о посебној ревизији туженог јер нису донете у битно истоветним чињенично-правним споровима.

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.10.2017. године ради дуга а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 3.500 евра у динарској противвредности.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

На основу члана 404. и 403. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић